

Koncsek József

Berda nóta

Hej, kirándulásra csábító idők vannak!
 Eszembe jut Berda Jóska bácsi (1902 –),
 aki most lenne 120 éves. Nagy turista
 volt. Görbebot, tarisznya!
 Angyalföldi, majd újpesti legény volt.
 Igaz, soha nem dolgozott, inkább
 gyönyörű verseket írt paprikáskrumpliról,
 túróstésztaáról, s naná, húsokról...
 Jó barátságban volt József Attilával,
 a másik nagy éhező-művészzel is
 szól a barátságuk.
 Nincs kizárva, hogy a druzsám, Jóska
 bácsi írt hát egy ilyen versikét.
 Szeretettel emlékezem rájuk.

Erdő szélén elcsücsülök,
 markomban egy disznócsülök,
 görbebot a más kezembe,
 hé, Attila, gyere szembe!

Igazság, hogy szeretett túrákat
 szervezni, s utána jó vacsorákat
 a „Siposban”. A számlát
 az irodalmi barátok fizették ki.
 (Weöres Sándor bezzeg – erős
 náthára hivatkozva nem ment el
 túrázni, se enni, se fizetni.)
 Hát, Jóska bácsi, Isten éltesen
 a 120. születésnapodon, évvedben.

Kádencia

Miért sír az ember,
 ha szól a hegedű?
 A hegedű sikolyai ha szólnak.

Miért zokog föl az ember,
 ha a citera szól?
 Édes hegedű,
 te fecskeröptű,
 drága hegedű, te zokogó.
 Te is.

Genézis

Az én anyám,
 mikor életre tolt,
 valószínűleg
 mélyvörös rózsza volt.

Később lecsukló fehér sirály.
 S hogy én mi lettem?
 Úgy lehet,
 hogy pünkösdi
 kultúrbohóckirály,
 meg kóc,
 meg Konc,
 meg bonc,
 meg lonc,
 kelenc?
 Sire! Állj!
 Én vagyok a jerikói lonc,
 amúgy,
 igazából
 a Háromkirály.

Basta

A Napút folyóirat búcsúestje*

Én már csak a fűszálakon csillogok –
volt idő, hogy elcsorbult mosollyal
illeggett és billegett
fénylő homlokán hordván a bélyeget,
ne, billegett
az én ifjúságom,
de látom,
a nap lement...
s én már csak a fűszálakon
csillogok.

A nap lement.
Bokázik pár kompliment.
A nap lement.

Hallgatunk egy hatszáz fős teremben.
A Vakok Intézetében.
Nézem,
hogy ingnyakába pöszmög jó vitézem.
Beszédhibás, mint annyi más.
Itt, a Vakok Intézetében
„Amit tettem... elfeledtem”
– így mosolyint,
fölmosolyint
elaggott kortársam,
kartársam.
Hősünk rózsákat osztogat...

* Jó szavaim el nem múló barátsággal

Firkantások

Itt

Én: a
középeurópai
apa,
mamai,
mai,
nem lehetek béna.
Én -a ' !

Bizalom

Nem mondtam eddig még azt tán,
hogy kedvelem,
ha a nő kezd ki velem.
Aztán
szépen magamhoz nevelem.

A pofázógép

Bár tele a bele,
mert mégsem látja be,
hogy
jobb a szociálpolitikánk,
mint az övé,
a „durr bele!...
(nehéz valamit kezdeni vele.)